

La Chacón també estudia

Sovint mirem Escòcia, el Quebec o Euskadi a la cerca d'inspiració diguem-ne combativa. Però no ho fem solament nosaltres. Carmen Chacón també ho fa, com ja anunciava [aquest post premonitori](#) de Josep Sort, del juliol proppassat. Resulta que és una estudiosa de la qüestió quebequesa; però allò que ella mira d'aprendre és com ho fa el Canadà per evitar el creixement del nacionalisme quebequès i, sobretot, com pot fer més fort allò que en diuen 'l'estat central'. La prova ràpida ha estat aquest enredada del pla d'habitatge per als joves.

Sovint mirem Escòcia, el Quebec o Euskadi a la cerca d'inspiració diguem-ne combativa. Però no ho fem solament nosaltres. Carmen Chacón també ho fa, com ja anunciava [aquest post premonitori](#) de Josep Sort, del juliol proppassat. Resulta que és una estudiosa de la qüestió quebequesa; però allò que ella mira d'aprendre és com ho fa el Canadà per evitar el creixement del nacionalisme quebequès i, sobretot, com pot fer més fort allò que en diuen 'l'estat central'. La prova ràpida ha estat aquest enredada del pla d'habitatge per als joves. Ahir va ser un dia curiós a la redacció de VilaWeb. Havíem pogut confirmar que aquest pla d'habitatge jove envairia les competències de la Generalitat i vam apostar per posar-lo sobre la taula. Al matí i a la vesprada tot foren trucades, algunes de ben surrealistes, dels uns i dels altres, aclarint, desmentint, o no fent ni l'una cosa ni l'altra. Fins i tot el govern va fer públic un dels comunicats més incomprensibles que haja llegit mai. I a mesura que passaven les hores s'imposava l'evidència. Chacón anava decidida a buidar de competències la Generalitat (a 'recuperar', en el llenguatge dels seus pròxims), a 'recuperar' què fóra, sempre que torne a Madrid. La veritat és que tot plegat, deixant de banda la cosa de la competència, és un nyap monumental. A hores d'ara, per difícil de creure que pugui semblar, diria que Zapatero i Chacón es van limitar a pactar amb Solbes una mica i es van tirar a la piscina sense un informe mínimament decent d'allò que organitzaven. Solament així s'explica que ningú no sabera aclarir res que no esquera al [Power Point](#) que van repartir en la conferència de premsa. Res. Però, tornant a la qüestió de les competències, a mesura que passaven les hores, una cosa era clara: en cap cas el govern espanyol no pensava, ni pensa, passar aquests ajuts a les comunitats autònomes. Al ministeri ens van dir de tot, i quan se sentiren collats, ens amollaren una cosa insòlita: que les ajudes coexistirien i que els demandants decidirien si volien les de la Generalitat o les del govern espanyol. I la cosa més grossa és que ho deien sense adonar-se que fins i tot això és una invasió de competències!! Crec que serà molt pitjor encara, però fins i tot la idea de deixar triar (que no sé, dins d'aquell ministeri, de qui és, ni tan sols si la sap la senyora Chacón) és una claríssima invasió de competències. Una invasió que, com recordava l'encertada anàlisi de Sort, fan per la via de la compra. I ací es veu la lògica de la maniobra, perquè no és nova i ja va passar amb la llei de dependència. Aleshores, quan es va exposar que era una claríssima invasió de competències, de sobte el govern de la Generalitat es va despenjar afirmant, poc més o menys, que calia ser eficaços i que no tenia importància qui tenia les competències. Caram, si ho haguera sentit en Tarradellas! És un argument realment sorprenent, insòlit. Però no és un argument banal ni anecdòtic, perquè ara comença a veure's clarament que allò no era sinó el primer cas, que a la Moncloa la Chacón ha explicat bé això del Canadà, i que podem esperar més i més intrusions. Després de la llei de dependència arriba aquest pla d'emancipació i d'impuls del lloguer. I si allà l'estat guanyava terreny a base de recórrer al talonari, ara més talonari encara. És el calc de la tàctica central del Canadà contra el govern quebequès: acorralar-lo fins a fer-lo políticament insignificant, a base de comprar l'interès del ciutadà a cop de talonari. I val a dir que, en el nostre cas, ho fan, a més, aprofitant-se de l'espoli fiscal a què ens sotmeten de fa dècades. I el president de la Generalitat calla o diu incongruències. I aquesta és la diferència (avui això resulta ben clar) entre Montilla i Maragall, per no parlar de Pujol o de Tarradellas. Per als tres presidents anteriors la Generalitat era la institució màxima en termes polítics i d'administració. Aquella a la qual devien lleialtat. És cert que Maragall estava atrapat en el seu propi passat i que, en això, es va equivocar sovint. Però no hi ha comparació amb Montilla. Perquè Montilla o

Chacón no veuen la Generalitat com la institució a la qual deuen la màxima lleialtat, sinó que entenen que la institució realment important és la Moncloa. I Chacón, a més, hi posarà la ideologia i es lluirà tant com puga al costat de l'estrella del film, que evidentment no és el president de la 'nació catalana', sinó un actor poc creïble que es diu Zapatero. PD. I Esquerra? I Iniciativa? Demane.

20 setembre 2007

Una notícia de VilaWeb.com

Edició GENERAL

<http://www.vilaweb.cat>

[Enllaç permanent](#)